

I Silkeborg erkendte kommunalarbejderne nødvendigheden af at fastholde blokadevåbnet, da de tjenestemandsansattes frygt for at få tjenestemandssager på halsen splittede de strejkende. Arbejdspladserne blev blokeret.

De 500 kommunalarbejdere i Esbjerg nedlagde arbejdet, da kommunen nægtede at forhandle. Esbjergs og Silkeborgs borgmestre deltog nu også i et møde med Kommunernes Landsforening, men på mødet afvist det at efterkomme lønkravene. 200 kommunalarbejdere i Kolding nedlagde arbejdet i protest mod afslaget. Fra et tillidsmandsmøde i Horsens med repræsentanter for ca. 1.000 kommunalarbejdere i Vejle amtskommune opfordredes alle kommunale specialarbejdere til at gøre den 19. marts til en fælles aktionsdag og nedlægge arbejdet i tre timer.

Endelig kom det så til forhandlinger med borgmesteren i Silkeborg eller snarere med Kommunernes Landsforening igennem en lang række telefonopkald fra borgmesteren. Efter 3½ uges strejke stemte et flertal for at genoptage arbejdet på det foreliggende grundlag. Ikke overraskende hedder det i dette grundlag bl. a.:

»Kommunen giver tilsagn om at deltage i forhandlinger med overenskomstens parter, såfremt der for tilsvarende arbejde i andre kommuner opnås lønstigninger, *der kan godkendes af kommunernes lønningssnævn.*«

Lønresultater kom der altså ikke umiddelbart ud af strejken. Oplysningsudvalget for Specialarbejdernes kommunale klub i Silkeborg har udsendt en hel lille bog om deres strejke. I denne opregnes en række erfaringer fra strejken. Det hedder bl. a.:

»De erfaringer, vi høstede, vil vi gerne give videre. Der er måske nogle, der kan lære heraf. Vi vil også gerne henlede opmærksomheden på den lidt flatterende rolle, vort hovedforbund i København og vor formand for SID, Silkeborg, spillede under konflikten. De havde mere travlt med at fortælle os, hvor håbløs en sådan konflikt var, end at prøve på at hjælpe med at finde en løsning. Hertil skal tilføjes, at vore lokale politikere viste en lige så stor mangel på forståelse for vore problemer, på trods af et socialdemokratisk bystyre. Så er det, som om man opdager, hvad det er, man kæmper imod, og dér må vi gøre vor indflydelse gældende meget mere markant«

...

»Men sidst og ikke mindst ville en frigørelse af kommunens binding til Kommunernes Landsforening gøre det nemmere at forhandle lokalt.«

Det er ikke kun de kommunalt ansatte SID-medlemmer i de omtalte amtskommuner, der er

utilfredse med kommunernes lønningssnævn. Kommunale Specialarbejderes Landssammenslutning under SID udtalte fra landsmødet i Vejle den 8.-9. november bl.a. følgende:

»Vi kræver, at den kommunale styrelseslov ændres med hensyn til lønningssnævnet således, at dette nævn kun er rådgivende i stedet for som nu har uindskrænket magt til at afvise rimelige lønkrav.«

Dansk Kommunal Arbejderforbund

Ikke overraskende kom der stærke reaktioner fra de over 300 delegerede på DKAs kongres 1980. I en kongresudtalelse tages der skarpt afstand fra, at regering og folketing i kongresperioden har tilsidesat forhandlings- og aktionsretten i den offentlige sektor. Udtalelsen advarer politikerne mod at gribe ind igen ved overenskomstforhandlingernes afslutning i 1981.

Kongressen advarede ligeledes imod en fortsættelse af angrebene på lønmodtagernes realløn og herunder angrebene på dyrtidsreguleringen og taktreguleringen. Det hedder videre i udtalelsen:

»Denne ensidige dårlige behandling af forbundets medlemmer kræves rettet op ved overenskomstfornyelsen pr. 1. april 1981, hvor lønefterslæbet skal udbetales til de offentligt ansatte.«

Dansk Kommunal Arbejderforbund vil konstruktivt medvirke ved forhandlingsbordet, men vi vil ikke medvirke til at drøfte forslag til besparelser, der ensidigt rammer personalesektoren.«

Også personalenormeringerne blev trukket frem. Kongressen ville ikke acceptere den store arbejdsløshed og stillede forslag om, at man tilføjer personale til de offentlige institutioner, som på grund af nedskæringer i de senere år mangler arbejdskraft.

Den nyvalgte forbundsformand, Poul Winckler, trak problemerne for forbundets godt 100.000 medlemmer op i beretningen til kongressen: »Vi må konstatere, at vore medlemsgrupper på grund af politikernes præcise styring af de offentligt ansattes løn- og ansættelsesforhold er blevet hårdere ramt end den øvrige del af lønmodtagerne.«

...

»Vi kan ikke acceptere, som foreslået i finansministeriets budgetredegørelse, at lønmodtagerne i konkurrenceerhvervene skal sikres en realindkomstudvikling, mens de ansatte i den offentlige sektor skal have et fald i den disponible realindkomst. En sådan lønpolitik må vi advare imod, hvis man ønsker ro på de offentlige arbejdspladser.«